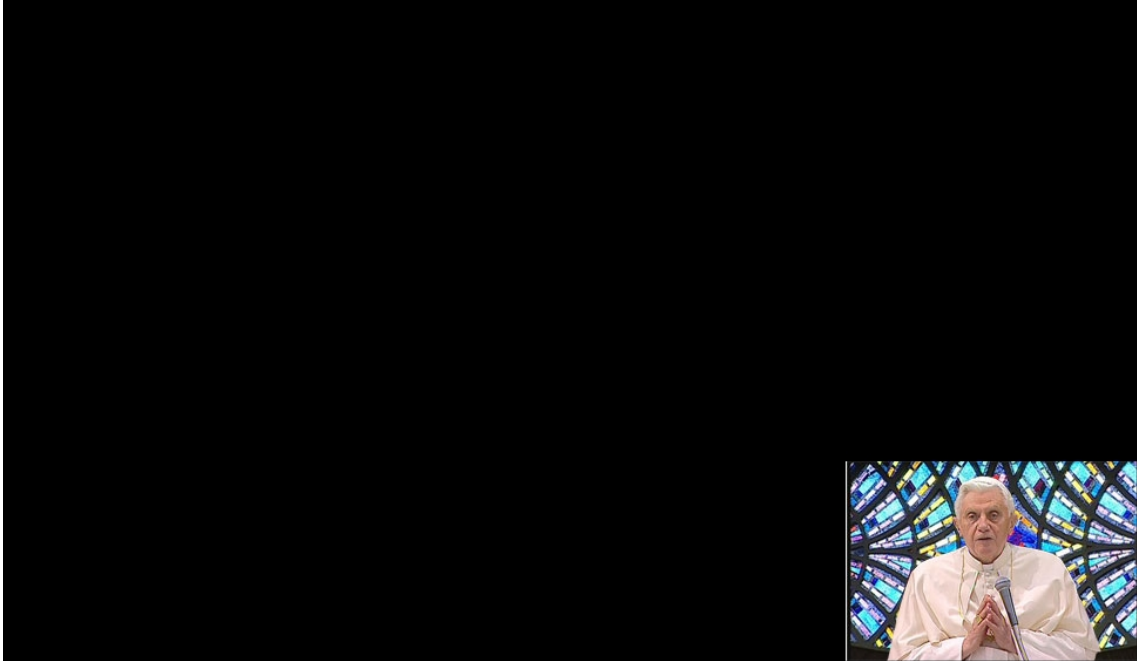

Benet XVI: “L’èsser humà val pel que és, i no només pel que fa”

Dc, 10/11/2010 per Catalunya Religió

En l’audiència d’aquest dimecres Benet XVI s’ha referit –com és habitual després d’un viatge- a la seva estada a Santiago i a Barcelona. En parlar de la Sagrada Família, ha fet principalment esment a les virtuts d’[Antoni Gaudí](#) qui “va ser capaç de realitzar en el cor de la ciutat un edifici digne de Déu i, per tant, dignes de l’home”.

També ha destacat la trobada amb les famílies al Nen Déu, on es realitza un treball basat en que “l’èsser humà val pel que és, i no només pel que fa” i “on tot parla d’amor, del respecte i la dignitat de la persona, de profunda joia”. Aquest és text del fragment sobre l’[estada a Catalunya](#) del [discurs](#) de l’[audiència](#) feta a l’Aula Pau VI, que completa les [intervencions](#) del papa a Barcelona.

-/-

Diumenge vaig tenir una joia realment gran de presidir, a Barcelona, la Dedicació de l’Església de la Sagrada Família, que he declarat com a Basílica Menor. En contemplar la grandesa i la bellesa d’aquest edifici, que convida a elevar els ulls i l’ànima al cel, vers Déu, vaig recordar els grans edificis religiosos, com ara les catedrals de l’Edat Mitjana, que han marcat profundament la història i la imatge de les principals ciutats d’Europa. Aquesta esplèndida obra -rica en simbolisme religiós, preciosa en l’entrellaçament de les formes, en el joc fascinant de llum i color- gairebé una immensa escultura en pedra, el fruit d’una fe profunda, de la sensibilitat espiritual i del talent artístic d’Antoni Gaudí, ens refereix al veritable santuari, el lloc de culte real, el Cel, on Crist s’elevà a comparèixer davant Déu en favor nostre (cf. Hb 9,24). El genial arquitecte, en aquest magnífic temple, ha representat admirablement el misteri de l’Església, a la qual els fidels s’incorporen pel baptisme com pedres vives per la construcció d’un edifici espiritual (cf. 1 Pt 2,5).

L'Església de la Sagrada Família va ser concebuda i dissenyada per Gaudí com una gran catequesi sobre Jesucrist, com un himne de lloança al Creador. En aquest edifici tan imponent, va posar el seu geni al servei de la bellesa. En efecte, l'extraordinària capacitat expressiva i simbòlica de la forma i els motius artístics, així com les tècniques innovadores d'arquitectura i escultura, evocuen la Font suprema de tota bellesa. El famós arquitecte considera aquest treball com una missió en qual s'hi involucrava tota la persona. Des del moment en què va acceptar el treball de la construcció d'aquesta església, la seva vida va estar marcada per un canvi profund. Juntament amb una intensa pràctica de l'oració, el dejuni i la pobresa, va sentir la necessitat de preparar-se espiritualment per a poder expressar en la realitat material el misteri insondable de Déu. Es pot dir que, tot i que Gaudí va treballar en la construcció del temple, Déu estava construint en ell l'edifici espiritual (cf. Ef 2:22), enfortint-se en la fe i creixent en la intimitat amb Crist. Inspirat contínuament per la natura, pel Creador, i dedicat amb passió a conèixer la Sagrada Escriptura i la litúrgia, va ser capaç de realitzar en el cor de la ciutat un edifici digne de Déu i, per tant, digne de l'home.

A Barcelona vaig visitar l'Òbra del "Nen Déu", una iniciativa de centenària, estretament vinculada a la arxidiòcesi, on són tractats, amb professionalitat i amor, els nens i joves amb discapacitats. Les seves vides són preciosos als ulls de Déu i constantment ens conviden a sortir del nostre egoisme. En aquesta casa, vaig participar de la joia i de la caritat profunda i incondicional de les Germanes Franciscanes dels Sagrats Cors, del treball generós dels metges, educadors i molts altres professionals i voluntaris que treballen amb dedicació encomiable a la institució. També vaig beneir la primera pedra d'una nova residència que formarà part d'aquest treball, on tot parla de caritat, del respecte i la dignitat de la persona, de profunda joia, perquè l'ésser humà val pel que és, i no només pel que fa.

Mentre era a Barcelona, vaig resar intensament per a les famílies, cèl·lules vitals i l'esperança de la societat i de l'Església. També vaig recordar els qui pateixen, especialment en aquests temps de dificultats econòmiques greus. Vaig fer present, al mateix temps, als joves -que m'han acompanyat durant tota la visita a Santiago i Barcelona amb el seu entusiasme i alegria- que descobreixin la bellesa, el valor del matrimoni i el compromís, en el uè un home i una dona formen una família, que generosament acullen la vida i l'acompanyen des de la concepció fins a la seva fi natural. Tot el que es fa per donar suport al matrimoni i la família, per ajudar als necessitats, tot allò que fa créixer la grandesa de l'home i la seva dignitat inviolable, contribueix a la millora de la societat. Cap esforç és inútil en aquest sentit.